

La metgessa és diplomada en Teologia i té el blog "A la intempèrie" al portal CatalunyaReligio.cat.

Quin diferència hi ha?

Els evolutius fan referència als nens que no estructuren bé el llenguatge, tenen dificultats d'aprenentatge o de parla... Pot ser per causes neurològiques, psicològiques, emocionals, etc., i el metge foniatra intenta esbrinar per què i quin és el millor tractament.

I els trastorns adquirits?

Són, per exemple, arran d'accidents vasculars cerebrals. Les persones que deixen de poder-se comunicar, els afàsics, o les que confonen les paraules: d'un got en diuen tassa i d'una tassa en diuen plat. Són trastorns neurològics.

En aquest cas, què fa el foniatra?

El neuròleg veu què ha passat en el sistema nerviós (vessament, embòlia...), i el foniatra dibuixa quin trastorn ha quedat i què es pot esperar de la rehabilitació.

Tots hauríem d'anar a cal foniatra?

Jo sóc molt partidària de no medicalitzar el que són hàbits, i de solucionar problemes quan es plantejen, menys en professions de risc com mestres, teleoperadors, etc. També actors i cantants, però aquests ja estan més formats.

Els altres no ens hem de reeducar la veu?

Si a la feina no tens un ús vocal important per sobre de l'habitual, ni exigències de qualitat, timbre i color, no cal. Si eduquem la veu a tothom començarem a fer medicina estètica de la veu i tots tindrem la mateixa! La veu és nostra i la portem com som. El que sí que aconsello a tothom és que canti.

Per què?

És un plaer estètic i social, i un grandíssim estimador del sistema nerviós. És l'activitat humana que demana més implicació de l'escorça cerebral.

Més que resoldre un problema matemàtic?

I tant, perquè només agafa la part matemàtica del cervell! En canvi quan cantes tens el ritme, l'audició, la lectura i el jugar amb les emocions... És una activitat neurològica molt completa.

Has dit que cantar és un plaer social.

Si cantes en un cor has d'escoltar els altres. Als països de l'Europa de l'Est tenien molt clar que la formació musical feia ciutadans més socials. T'acostumes al treball en grup, i el resultat és la suma del que es fa entre tots.

Cantar és el màxim que es pot fer amb la veu?

Cantant toques el misteri de la veu, aquesta part transcendent. Pot ser una ària al Liceu, en què tothom deixa de tossir, que és un miracle, i quan acaba la gent no és ni capaç d'aplaudir pel que s'ha creat. O pot ser música contemporània experimental amb veu sola com fa Fátima Miranda.

La veu emociona més que un instrument?

És difícil de dir. Agafes un "cello" tocant les "partites" de Bach i t'hi fons! Però la veu humana té un misteri. En tota la història de la humanitat ha format part dels grans mites religiosos. Totes les religions utilitzen la veu per relacionar-se amb el sagrat. El cristianisme té el gregorià, i en les meditacions zen i budistes, i les recitacions de l'hinduisme, també sempre hi ha la veu.

Veu i espiritualitat.

De fet l'ésser humà va cantar primer que parlar. I un nen igual! El balbuceig del nen és un joc melòdic i de ritmes anterior a la parla. Pel balbuceig saps quan un nen està content o trist. El cant és el protollenguatge.

Parlem de les cordes vocals.

Dos músculs d'uns 2 centímetres coberts d'un epitel·li, una pell, que s'obren i es tanquen, vibren, quan hi passa aire.

No és cap gran òrgan!

Però hi pots cantar una ària d'òpera! La gràcia és saber-ho combinar amb la respiració i les cavitats de ressonància.

Tot so que fem ressona dins nostre?

Sí. Parlant ens ressona més al pit, i quan cantem més al crani.